

[Svend Haugaard.]

kommer og siger, at det og det er der ikke lov hjemmel for, og derfor må vi ændre praksis.

Hr. Kristen Østergaard siger, at reglen i punkt 8 vil blive misbrugt, og talte om, hvor svært det er at blive militærnægter i Sverige. Det er nu ret betydelig overdrevet med den sværhedsgrad, men skulle det endelig være rigtigt, at det er noget sværere — det er det — i Sverige end her, så er skridtet herhjemme jo mindre, end det vil være i Sverige, med hel fritagelse.

Det ligger i øvrigt sådan, ved jeg, at disse unge mennesker er meget konsekvente, de fastholder deres standpunkt og er ikke til at rokke. Og hvad gør man så? Man sidder og vender og drejer det lidt og er forfærdelig ked af situationen. Så tilbyder man en hel del af dem, at de kan komme over til CF, og det vil de heller ikke. Men man fører dem tvangsmæssigt over til CF, og så indkalder man dem til CF, det er kun 10 måneder, og fængselsstraffen dér er væsentlig mindre end i det andet tilfælde — så har man da været noget human. Og så kan man se, om det er så retfærdigt. Jeg ved også, at det ligger sådan, at man er klar over deres konsekvens og ked af at indkalde dem til fængsel, for det er jo pæne og gode unge mennesker. Hvad skal man så gøre? Flest muligt får man kasseret, men nogle enkelte kan man ikke komme uden om, og dem må man altså indkalde til fængsel. Kald det retfærdighed, hvis man synes, at det er bedre; jeg synes det ikke.

Ordføreren for forslagsstillerne (Frandsen): Indledningsvis vil jeg give indenrigsministeren ret i, at han ikke deltog i den almindelige generalisering af nægterne; det var sådan set kun de tre ordførere fra henholdsvis socialdemokratiet, venstre og de konservative, som generaliserede, og som i særlig grad tog udgangspunkt i de specielle forhold i lejrene og de nægtere derude, som har været medvirkende til, at der har været uroligheder omkring lejrene.

Det er, ligesom der har været en tendens til at tro, at SF hvert år er kommet med dette forslag. Der er en række ting i forslaget, som er nye; og ud over forslaget sidste år; som kun omfattede et enkelt konkret spørgsmål, skal vi helt tilbage til først i

1960'erne, da SF fremsatte forslag til nye love om civil værnepligt. Altså andre forslag, der er kommet siden, er kun mindre forslag. Det, vi ønsker overført fra ordningen i Sverige, er selvfølgelig kun bestemmelserne med hensyn til Jehovas Vidner, og selv om man indfører de regler, som Sverige har med hensyn til Jehovas Vidners aftjening af værnepligt, behøver man selvfølgelig ikke at indføre Sveriges ordning i øvrigt med hensyn til civil værnepligt.

Jeg vil give hr. Svend Haugaard fuld- stændig ret i, at når man skal vurdere Jehovas Vidners stilling med hensyn til civil værnepligt, må man se på, hvad vi i øjeblikket gør over for dem. Man giver dem altså de omtalte 10 måneder, en regel, som man indførte for kun et halvt års tid siden, så vidt jeg husker. Før var det sådan, at man udskrev dem som civile værnepligtige, og så fik de altså 16 måneder som fængselsstraf. Det er altså det; vi i øjeblikket giver de mennesker, og spørgsmålet er så: kan vi være det bekendt? Der er absolut ikke noget bevis for, at ordningen i Sverige er blevet misbrugt, så hvorfor skulle vi ikke kunne praktisere den herhjemme?

Så er der spørgsmålet om eventuel nedlæggelse af lejrene, som vi har foreslået. Jeg mener for det første, at de mennesker, der er tale om, trods alt bruges ude i samfundet, når de ikke er værnepligtige, på en eller anden måde. Derfor skulle det nok være muligt, at vi kunne placere dem i samfundet også som udstationerede. Man kan jo sige, at det at komme i lejr også er en form for tvangsudstationering, lige så vel som det at blive placeret i en eller anden institution ville være det. Derfor tror jeg, at det sagtens kan lade sig gøre at finde et eller andet arbejde til de mennesker, og jeg tror, at mange af de problemer, vi har i øjeblikket, netop skyldes, at man sætter disse værnepligtige, som føler, at de er under tvang, til det mest meningsløse arbejde, der overhovedet kan tænkes. Det er ud fra dette, jeg tror vi skal se nogle af de problemer, vi i øjeblikket har, og jeg beklager, at ordførerne for de tre store partier ikke har villet gå ind i den problemstilling.

Jeg håber altså, at man, når vi kommer til at diskutere spørgsmålene i udvalget, vil se noget mere velvilligt på i hvert tilfælde dele af forslaget, sådan at vi, selv om vi